ఆలౌట్

క్రిక్కిరిసిన దేవుళ్ళతో దేవుడి గది ఇరుకుగా వుంది. తన మెట్టినింటి ఇలవేల్పయిన ఏడుకొండల వెంకటేశ్వరుడితో పాటు, తన పుట్టినింటి ఇలవేల్పయిన గరళ కంఠము గల శివుడి ముందు శారద మోకరిల్లింది. ఆ శివ వైష్ణవుల మధ్య వైరాన్ని కొనసాగిస్తున్నట్టు ఆమె కొడుకు లిద్దరైతే అక్కడే చేరి గిల్లి కజ్జాలాడు కుంటున్నారు.

శారదకు మనోభంగమైంది. శపించేంత శక్తిలేక కోపించబోతే, ఆ బుడత గాళ్ళిద్దరూ 'అమ్మా నువ్వే చెప్పు' అన్నారు. ఏమిటన్నట్టుగా చూసింది శారద.

"అమ్మా క్రికెట్ ఆ దేవుళ్ళ కాలంలో కూడా వుండేదా?"

ఆ ప్రశ్నే అర్థంకాక శారద అనుమానంగా చూసింది.

"... మరేమొచ్చి .... వెంకటేశ్వరుడి నుదిటిమీద క్రికెట్ స్టంప్స్ వున్నాయి. ఆ మూడూ అవే కదా? అయినా మధ్యలో స్టంప్ తప్ప రెండువైపులవీ వంకగా పాతేరు..." అన్నాడు ఒకడు.

"... నిజమే... మరి ఈశ్వరుడిక్కూడా నుదిటిమీద మూడు స్టంప్స్ వున్నాయి. కాని అడ్డుగా వున్నాయి. కోకోకోలా వాళ్ళ బాల్ మధ్యలో వుంది. మంచి సింబల్..." అన్నాడు రెండోవాడు.

'అమ్మా...' అని కొడుకు లిద్దరూ ఆమెని కుదిపేరు.

"ఇందుగలడందు లేడని సందేహము వలదు. ఎందెందు చూచిన అందందే గలడు- దేవుడూ దైవము కాదు. క్రికెట్టా...?!" శారద తను లెంపలు వేసుకొని పిల్లలకు వేయబోతే వాళ్ళు వీధిలోకి పరుగుతీసారు.

శారద వీధి గుమ్మందాక వచ్చింది.

అప్పటికే కొడుకు లిద్దరూ ఫీల్డులో వున్నారు. ఆ క్రికెట్ ఫిల్డు మధ్యలో మూడు పుల్లలు ఇసుకపోసి పాతి వున్నారు. ఆ పుల్లలకు కొద్ది దూరంలో ఇటుక బెడ్డ పెట్టి 'పిచ్'గా పిలచి రన్స్ చేస్తున్నారు.

"స్కూల్‌కు టైమవుతోందర్రా" అరిచింది శారద.

ఎవ్వరూ పట్టించుకోలేదు.

"ఒరే పెద్దోడా నువ్వు ఏడో తరగతి.... నీకు పబ్లిక్ పరీక్షలు.... ఒరే చిన్నోడా నువ్వు ఐదో తరగతి పాసయిపోతావ్, కాని కోరుకొండ, నవోదయా ఏ సీటూ రాదు..." శారద గొంతు చించుకుంది.

"మధ్యలో డిస్టర్బ్ చేయకు... నువ్వెయ్యరా బాల్..." వాళ్ళకు ఖాతరులేదు. జాతర లాగుంది. వీధిలోని గుంటలు వచ్చి చేరారు. జట్లుకడుతున్నారు.

"శారదా నువ్వింట్లోకి రావే, నేను ఇన్నాళ్ళూ క్రికెట్‌ఆడొద్దని తిట్టీ దాన్నా.... మరి తిట్టను గాక తిట్టను...." శారద అత్త పున్నమ్మ వంట గదిలోంచి పిలిచింది.

'ఏం అత్తమ్మా...' వంట గదిలోకి వస్తూ అడిగింది శారద.

"చదివితే ఎందలెట్టనే? మీ అక్కయ్య కొడుకు ఎమ్మేలు బియ్యేలు చదివాడు ఎందుకు? ఉద్యోగం రాదు. వచ్చినా రెండు వేలే. క్రికెట్టయితే లక్షలకి లక్షలు. అయినా ఇంటర్వ్యూల్లో జీకేల్లో ఆ క్రికెట్ బిట్లే అడుగుతున్నారట..." ఆశ్చర్యపోతూ చెపుతున్న పున్నమ్మ వేపు విస్తుపోతూ చూసింది శారద.

'శారదా... శారదా' వీధి గుమ్మంలోంచి భర్త పిలుపు.

శారదతోపాటు పున్నమ్మ వంటగదిలోంచి ఇవతలకు వచ్చింది.

"అదేమిట్రా ఆఫీసు సెలవేమిటి? ఇలా వెళ్ళిన వాడివి అలా తిరిగివచ్చేసావ్?" పున్నమ్మ తన కొడుకు శేఖరాన్ని అడిగింది.

శారద భర్త చేతిలోని బ్యాట్‌ని అందుకుంటూ "ఎవరో పోయుంటారత్తమ్మా..." అంది.

"ఒక రోజా, మూడ్రోజులా?..." శేఖర్ తండ్రి కామయ్య మంచం దిగుతూ కొడుకుని అడిగాడు.

"అదేమిటి?" పున్నమ్మకు అర్థం కాలేదు.

"స్టేటయితే ఒకటి సెంట్రల్ అయితే మరోటి... స్టేటస్‌ని బట్టే వారందాకా" కామయ్య అనుమానం తీర్చి 'ఇదీ తెలీదా?' అన్నట్టు భార్య పున్నమ్మ వంక చూశాడు.

"ఇంతకీ ఎవరండీ పోయింది? వెన్నుపోటా..... గన్నుపోటా...... గుండె పోటా? ఎలా పోయారండీ?" తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తితో ఉత్సాహంగా అడిగింది శారద.

"ఎవరే పోయారు?" అప్పటికి అవకాశమొచ్చిన శేఖర్ తిరిగి ప్రశ్నించాడు.

"నాకేం తెలుసు. సెలవిచ్చింది మీకు, మీకు తెలియాలి గాని..." శారదకు కోపం వచ్చింది.

ఇదంతా చూస్తున్న కామయ్యకు అనుమానం తీరక "స్టేటా... సెంట్రలా?.... ఏ మినిస్టరీయో...' ' అడిగాడు.

"సింగపూర్ తాతయ్యా..."

వీధిలో ఆడుతున్న బుడతలిద్దరూ ఎప్పుడు వచ్చారో ఏమో గాని చర్చలో పాల్గొన్నారు.

"అదేమిటి సింగపూర్ వాళ్ళు పోయినా ఇక్కడ ఇండియాలో సెలవు ఇస్తున్నారన్నమాట. దేశాలమధ్య సమైక్యతంటే అలావుండాలి... ఇంతకీ ఎవరో చెప్పనేలేదు...." ఆనందంలో కూడా అనుమానాన్ని వదలక ప్రశ్నించాడు కామయ్య.

శేఖర్ కాక, మాటాడే అవకాశాన్ని పిల్లలు తీసుకున్నారు.

"మనమున్నూ జయసూర్య వాళ్ళున్నూ..."

"అదేమ్మాటలురా ఎదురింటి జయసూర్య వాళ్ల పోవడమేమిటి? వాళ్ళమ్మ వింటే తిట్టిపోస్తుంది..." పున్నమ్మ కంగారుపడింది.

"అబ్బబ్బా.... నాయినమ్మకు ఏదీ అర్థం కాదు." పిల్లలిద్దరూ విసుక్కున్నారు:

శేఖరు నోరు విప్పబోయాడు. మళ్ళీ అవకాశం చేజారిపోయింది. అతగాని తమ్ముడు హాల్లోకి వస్తూ "అన్నయ్యా.... మైడియర్ సన్స్ కపిల్, సచిన్ మీరూ" అడిగాడు. 'రెడీ వచ్చేసాం' పిల్లలిద్దరూ ముక్త కంఠం.

"నువ్వు డ్యూటీకి ..." శేఖర్ అనుమానంగా అడిగాడు.

"లేదన్నయ్యా... అడ్వాన్సుగా వుండబట్టే డ్యూటీకి పోలేదు. ఈ జనార్ధన్ గవాస్కర్..." గర్వంగా అన్నాడు జనార్ధన గవాస్కర్.

"నీకు ముందే పోతారని తెలుసా జనార్థనా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది శారద.

"వదినా.. వదినా నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాలి, జనార్ధన గవాస్కర్ నా పేరు. కాలేజీలో కూడా..." నొచ్చుకుంటూ విప్పబోయాడు జనార్ధన్ గవాస్కర్.

"బంగారం లాంటి పేరుకు గవాస్కరూ...... గంధపుచెక్కా తగిలించుకొని ఇదేం ఖర్మరా నీకు....." పున్నమ్మ నొచ్చుకుంది. నెత్తి బాదుకుంది.

"అమ్మాఁ..." జనార్ధన కోపంగా అరిచాడు.

“నేను లీవు పెట్టుకు వచ్చింది బేటింగ్ చూడ్డానికి గాని, మీ చేతిలో బేటింగ్ కావడానికి కాదు...” శేఖరు జుట్టు పీక్కున్నాడు.

“అంటే.... అంటే...” శారద తేరుకోలేక మాటరాక...

“ఏముంది కోడలా ఇవాళ ‘క్రికెట్ ఆదివారం” తేలిగ్గా చెప్పాడు కామయ్య.

“ఇవాళ శనివారం కదా?” పున్నమ్మ అనుమానం పున్నమ్మది.

“అదేనే దద్దమ్మా.... క్రికెట్ ఏ రోజు ఆడితే ఆ రోజు ‘కిక్రట్ ఆదివారం’ అందుకనే ఆఫీసుకీ సూళ్ళకీ అన్నింటికి గైర్హాజరు...” కామయ్య భార్యను సమాధాన పరిచేడు.

“మా మాష్టారెవరూ రాలేదు. అందుకే మాకూ స్కూల్ శలవ్...”

“నాకూ శలవ్...”

పిల్లల సమాధానం పిడుగులా తోచింది శారదకి.

“పచ్చి పండగ పూటయినా సెలవు లేదంటావ్, అవున్రా శేఖరూ... మరి ఇప్పుడెలా ఇచ్చార్రా సెలవ్?” పున్నమ్మ కొడుకుని అడిగింది.

‘ఏముందత్తయ్యా వాళ్ళ మేనేజరూ క్రికెట్ పిచ్చోడయి వుంటాడు. లేకపోతే మేరేజ్‌డేకి లేదు. ఇప్పుడొచ్చిందా?” ఉక్రోషంతో అంది శారద.

“వాళ్ళ మేనేజరుకే కాదు మనింట్లో కూడా క్రికెట్ పిచ్చి...” కామయ్య మాట పూర్తికాలేదు.

“కపిలన్నయ్యా... మనది ‘క్రికెట్ కుటుంబం’ కదరా?”

“యాస్, మైడియర్ సచిన్...”

మనమలిద్దరూ ఒకర్నొకరు అభినందించుకోవడంతో పూరని వుమ్మేకి గుటకలు మింగాడు కామయ్య.

“టీవీ పెడుతున్నాను... ఆగండి....” శేఖర్ పిల్లల మీద అరిచాడు.

“ఇదేమిటి ఈవేళప్పుడు కరెంట్ ఇచ్చాడు...” ఆశ్చర్యపోయింది శారద.

“దటీజ్ క్రికెట్... యాడ్... అడ్వటైజింగ్ వాళ్ళంతా కోర్టుకు పోయి కరెంట్ తియ్యకుండా అర్డర్ తెచ్చుకున్నారు...” అన్నాడు జనార్ధన గవాస్కర్.

“పోన్లే క్రికెట్ పుణ్యమాని కరెంటు వుంది. ఎండాకాలం. పైగా పరీక్షలు పిల్లలకీ....’ సంతోషపడబోయింది పున్నమ్మ.

"కరెంటు వుంటే మాత్రం టీవి ముందు కూర్చుంటారు కాని పుస్తకాల ముందు కూర్చోరు. అవసరమైతే కాలేజీ కుర్రాళ్ళు పరీక్షలు వాయిదా వెయ్యమని సమ్మె చేస్తారనీ విన్నాను..." కామయ్య అన్నాడు.

అది విన్న శారద, పున్నమ్మ నోళ్లు వెళ్ళబెట్టారు.

జనార్ధన్, శేఖర్- టీవీ లోకి తల దూర్చేసారు.

టాస్ వేసారు.

"సచిన్ బేటింగ్ వాళ్ళ కిచ్చేద్దామా?" కపిల్ అన్నాడు.

"తప్పకుండా..." అన్నాడు సచిన్.

"ఏమిట్రా అంత డబ్బులు పెట్టి బ్యాట్ తెస్తేవాళ్ళ కెవలకో ఇచ్చేస్తావా? మీకేమయినా బుద్దుందా?" మనమల మాటలు విని తిటింది పున్నమ్మ.

అందరూ నవ్వారు. అందరూ నవ్వాక బాగుండదని పున్నమ్మ కూడా నవ్వింది.

టీవీలో ఆట ప్రారంభమయింది.

ఎక్కడి వాళ్ళక్కడే గప్‌చిప్!

శారద మధ్యాహ్నం భోజనాలకు పిలిచింది. ఎవ్వరూ రాలేదు. పున్నమ్మ కూడా టీవీ ముందరే కూర్చుండిపోయింది. అందరి కంచాలు టీవీ ముందుకే వెళ్ళాయి. సాయంత్రం ఆట ముగిసే సమయానికి టెన్షన్!

టెన్షన్!

టెన్షన్!

ఎదురింటి మీనాక్షత్త మొగుడికి టెన్షన్‌తో కళ్ళు తిరిగికూలబడిపోతే- డాక్టర్లు 'హైబీపి' అని చెప్పారు. ఆయన డాక్టర్ల కేర్లోనే టీవీ చూస్తున్నాడు. ఆసుపత్రికి వెళ్ళి చూసొద్దామని శారద భర్తని అడిగింది. బతిమలాడింది.

"పోతే పోని ఆటయ్యాకే!" ఒకటేమాట శేఖరానిది.

"అలా అంటే ఎలాగండి, చావు బతుకుల్లో వుంటే..." శారద ప్రాధేయపడింది.

"పోతే ఇటే తీసుకొస్తారుగా" శేఖరం మామూలుగానే అన్నాడు.

శారద కొయ్యబారి నిలబడిపోయింది.

టీవిలో ప్రేక్షకుల్లాగే పిల్లలు చప్పట్లు... అంతలోనే ముఖం మాడ్చుకోవడాలు...

చూసిన కొద్ది కాలంలోనే పున్నమ్మలో నూ ఆతృత పెరిగి ఇండియా గెలవాలని దేవుడ్ని దండం పెట్టుకుంది. మొక్కుకుంది.

ఎట్టకేలకు ఎదురులేని విజయం సాధించిన భారత్!

శ్రీలంక ఓటమి!

ప్రపంచకప్పు పోయినా సింగర్‌కప్పు రావచ్చు?!

ఇంట్లోనే కాదు వీధి వీధంతా పండుగ. ఊరూ వాడా పండుగ. మీనాక్షత్త మొగుడికి ఆరోగ్యం నయమయింది.

ఆ రాత్రి ఆనందం పట్టలేని శేఖరం శారదని 'శారూ' అన్నాడు.

"లేదండి పప్పు పులుసు కాచాను. చారు పెట్టలేదు" అంది శారద.

శేఖరం ఆనందాన్ని పట్టలేక శారదతో పంచుకోవాలనుకున్నాడు. శారద మాత్రం మూతి ముడుచుకుంది. 'మేరేజ్ డే కన్నా క్రికెట్ ఎక్కువయిందా?' పదే పదే ఎత్తి పొడిచింది. 'సెలవు పెట్టి మేరేజ్‌డే ఎందుకు, రోజు జీతం పోదూ...?' దెప్పిపొడిచింది. శేఖరానికి చీమ కుట్టినట్టులేదు. సంతోష సాగరంలో అనరాని మాటలన్నాతుడిచి పెట్టుకుపోయాయి.

"ఈ దఫా విశాఖపట్నంలో మేచయితేనువ్వు టీవీలో చూడక్కర్లేదు. గ్రౌండ్లోనే ఇలా ఎదురుగా ఎంచక్కా దగ్గరగా చూడొచ్చు. ఎంత రేటయినా అప్పుచేసయినా టిక్కెట్లు కొంటాను" శారద అడగని విషయానికి అభయమిచ్చాడు శేఖరం.

ఆ రాత్రి తెల్లారగానే మూర్తి వచ్చాడు. జనార్ధన గవాస్కరుకు పెళ్ళి సంబంధం తీసుకు వచ్చినట్టు చెప్పాడు.

"మా వాడికోసం నేను చూడని పిల్లలేదు. అందం చందం... ఆస్తి అంతస్థు కులం గోత్రం... ఇవి కాదు మావాడిక్కావలసింది. క్రికెట్ క్రీడాకారిణి కావాలి. లేదా కనీసం క్రికెట్ అంటే కిరకిరలాడిపోయే పిల్లయితే..." కామయ్య ఇంకా చెప్పబోయేవాడే కాని మూర్తి మధ్యలోనే "నాకు తెలుసు మావయ్యా... వాడి టేస్టుకు తగ్గ అమ్మాయి" అన్నాడు.

వెంటనే అందుకున్న పున్నమ్మ "బాబూ... అమ్మాయిది ఈ దేశమేనా లేకపోతే.."

'ఇంగ్లాండా?' శారద మాటందించింది.

"ఈ ఊర్లోనే చెన్నాపట్నం చిన్నోడి కూతురు. ఎంకటి అంటే వెంకటి.." సర్దుకున్నాడు మూర్తి

"అదేం పేరు?" అడిగాడు జనార్ధన గవాస్కర్.

"నీకు నూటయిన పేరోయ్ బావా, అమ్మాయి పేరు వెంకటి. నువ్వు దాని 'పతి'వి. పెళ్ళాయ్యాక వెరసీ 'వెంకటపతి' అయిపోద్ది. ఆంధ్రా ఆటగాడి పేరు అదురుద్ది" భుజాలెగరేసుకు మరీ చెప్పాడు మూర్తి.

'రేర్ కేసు కూడా' అని మీనింగ్ మారిపోద్దని 'రేర్'గా దొరక్కదొరికింది. ఏ క్రికెట్ మేచ్ లేదు కాబట్టి ఇవాళే పెళ్ళి చూపులంది అమ్మాయి. మీరేమంటారు?" మూర్తి పెళ్ళి చూపులకు రెడీ అయిపోయాడు.

"వాడికి నచ్చి పెళ్ళయిపోతే అవే పదివేలు" కూడబలుక్కు అన్నారు పున్నమ్మ కామయ్యలు.

"రన్నవుటు కాకపోతే అవే సిక్సర్లు..." అన్నారు పిల్లలు కపిల్, సచిన్.

అక్కడికో మూడు గంటల్లో ఆడపిల్ల ఇల్లు చేరారు.

స్పోర్ట్స్ బుక్ పేజీలు చించేసి గోడల నిండా అంటించి వున్న అత్తవారిల్లు చూడగానే జనార్ధన గవాస్కర్‌కి 'రన్‌రేటు' పెరిగింది. అతగాని తలిదండ్రులకు నమ్మకం కలిగింది.

తలకు హెల్మెట్ రెండుకాళ్ళకు రెండు పేడ్సు కట్టుకొని చేతికి గ్లౌజెస్‌తో ఒక చేత్తో బేటు మరో చేత్తో బంతి పట్టుకొని వచ్చింది వెంకటి.

"ప్రాక్టీసు నుంచి..." ఆమె తండ్రి అంభుజరావు అనుమానం తీర్చాడు.

పళ్ళేరాల్లో ఐస్‌క్రీమ్స్ అందరూ లాగిస్తూ వుండగా జనార్ధన గావస్కర్ వెంకటిని ప్రశ్నలతో బేటింగ్ చేసాడు.

"క్రికెట్ బంతి బరువెంత?"

"5 1/2 ఔన్సెస్"

"వెరీ గుడ్ ..... మరి బేట్ పొడవెంత?"

"22 ఇంచెస్"

"వెరీనైస్ వాల్డ్‌లో హైయ్యెస్టు సెంచురీస్ చేసిందెవరు?"

"సునీల్ గవాస్కర్...34 సెంచరీస్"

"అంటే మా చిన్నాన్నే ..." అరిచారు కపిల్ అండ్ సచిన్స్.

శారద పిల్లలిద్దర్నీ నోర్ముయ్యమంది

కంఠస్థం చేసిన ప్రశ్నల్లా ఆపకుండా మళ్ళీ మళ్ళీ అడిగాడు జనార్దన గవాస్కర్.

"ఫాస్టెస్టు సెంచరీ ఒన్డేల్లో చేసిందెవరు?"

"సనత్ జయసూర్య 48 బాల్స్‌లో..."

"ఇట్స్ ఒకే., టెండూల్కర్..." జనార్ధన గవాస్కర్ అడగకముందే 'మై నేమీజ్ సచిన్ టెండూల్కర్ ఆంటీ" తనని పరిచయం చేసుకున్నాడు సచిన్ బాబు.

శారద కళ్ళెగ్రజేస్తే కపిల్‌బాబు తన పరిచయాన్ని వాయిదా వేసుకున్నాడు.

"టెండూల్కర్ కంటే అతని వైఫ్ ఎన్నేళ్ళు పెద్ద...?"

"సిక్సియర్స్"

"ఫైనల్ క్వశ్చిన్ ఒన్డేల్లో హైయ్యెస్టు వికెట్స్ ఎవర్తీసారు?

"వసీమ్ అక్రమ్..."

జనార్ధనుడిలోని గవాస్కరుడు అడిగిన అన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానాలు రావడంతో జనార్ధన గవాస్కర్ వికెట్ పడిపోయింది.

వెంకటి 'వెంకటపతి' యై నిలువగా, మూర్తి ముహూర్తం నిర్ణయించాడు. మళ్ళీ నాలుగు రోజుల్లో ఏ క్రికెట్ మేచూ లేకపోవడంతో పెళ్ళి తొందరలోనే జరిగిపోయింది

ఆ తరువాత రోజు శుక్రవారం మేచ్!

ఇండియా వెర్సెస్ పాకిస్తాన్!

ఆట ప్రారంభానికి ముందే వెంకటపతితో సహా ఇంట్లో అందరూ ఆందోళనతో వుండడం శారదకు అంతుపట్టలేదు.

"ఈ దరిద్రపు శుక్రవార మొకటి..." శేఖరం తిట్టుకున్నాడు.

"శ్రావణ శుక్రవారం పూట తిడతారా? నా తాడు ఆ భగవంతుడ్ని తెంపీమనా? ... మా ఆయన తప్పు కాయు తల్లీ ....." అని తాళి బొట్టుని కళ్ళకద్దుకుంది శారద.

"శుక్రవారాన్ని వారాల్లోంచి కాన్సిల్ చెయ్యాలి" అన్నాడు జనార్ధన్ గవాస్కర్.

"ఎందుకయ్యా?" అడిగింది పున్నమ్మ.

"నైంటీ పర్సంట్ పాకిస్తాన్ గెలిచిన ఆటలన్నీ దాదాపు శుక్రవారంపూట ఆడినవే. 'అల్లా' అద్భుతశక్తి అది..." అన్నాడు శేఖరం.

"నాన్నా!... మనమూ అల్లాని పూజిస్తే..." అడిగాడు చిన్నాడు సచిన్.

"నువ్వు నోర్మూయ్యి..." కళ్ళెగ్రజేసి మరీ కసిరాడు శేఖరం.

“శుక్రవారం మహిమలని సినిమా తియ్యొచ్చు పాక్ వాళ్లు...” పెద్దాడు అనేసి తలదించుకున్నాడు.

“అయినా మనకు శుక్రవారం సంతోషమాత లేదా? వినాయకుడు లేడా?” శారద అడిగింది.

అప్పుడు అక్కడే వున్న పున్నమ్మ “ఆ మాటకొస్తే సోమవారం శివుడున్నాడు. మంగళవారం ఆంజనేయుడున్నాడు. అన్నట్టు అమ్మోరు తల్లులు అరవై నాలుగుమంది అప్పజెల్లిల్లున్నారు. బుధవారం అయ్యప్పున్నాడు. లక్ష్మీవారం పేరు లోనే వుంది లక్ష్మీతల్లి, అష్టలక్ష్మీ ఆవిడే. అవిడ్నుటుంచితే అన్నింటిని సృష్టించే అదర్శమూర్తి సాయిబాబా వున్నాడు. ఇప్పుడ్లేకపోయినా షిర్డీసాయి వున్నాడు. శుక్రవారం సంతోషిమాత, వినాయకుడని చెప్పనే చెప్పావే. శనివారం ఆ ఏడుకొండలవాడు వెంకటారమణమూర్తి ఈ యింటి ఇలవేల్పున్నాడు. ఆదివారం అన్నిటికీ వెలుగునిచ్చే సూర్యభగవానుడున్నాడు... ఇంతమందున్నారు. ఏ రోజు ఆడినా బాధలేదు...” గుక్క తిప్పకుండా చెప్పింది.

“మనకి ముక్కోటి దేవతలున్నారు కదత్తమ్మా...” శారద శేఖరంవైపు చూస్తూ పున్నమ్మ నగిడింది.

పున్నమ్మ ఏదో చెప్పబోయింది

ఇంతలో వీధిలో సందడయి అందరూ అరుగెక్కారు.

వీధి నిండా జనం. మధ్యలో మూర్తి. మామూలుగా లేడు కాళ్ళూ చేతులు విరిచి ఎలక్ట్రిక్ స్థంభానికి కట్టేసి వున్నారు. శేఖరం, జనార్ధన గావాస్కరు పరుగున వెళ్ళి 'ఏమైంది... ఏమైంద'ని ఆరా తీసేరు.

“బావా... నేను క్రికెట్ చూడను బావా, నా మాట నమ్మండి... ఇండియా ఓడిపోవడం నాకు మాత్రం ఇష్టమా, ఏదో క్రికెట్ వస్తే చూడకుండా వుండలేక...” ఏడుస్తూ ఉన్నాడు మూర్తి.

“మాష్టారూ.. ఈ మూర్తిగారు ఏ మేచ్ చూస్తే అది పోవడమే. ఓడి పోవడమే. ఎప్పుడూ అంతే మొన్న వరల్డ్ కప్ మూర్తి గారు చూడ్డంవల్లే పోయింది. ఆయనే ఈ విషయం స్వయంగా చెప్పారు. ఈయన గనక ఇప్పుడు చూస్తే సింగర్‌కప్పూ దక్కదు. ఐరన్ ఐస్..” వివరణ ఇచ్చారు కుర్రకారు.

కొద్ది సేపు నిశ్శబ్దం.

మూర్తిగారు బావలు విడిపిస్తారనే ఆశగా చూస్తున్నాడు.

“వీల్లేదు. మూర్తిగార్ని మేచయేంత వరకూ వదలొద్దు. మంచిపని చేసారు. ఇండియా గెలిచాకే కట్లు విప్పండి..” ముక్తకంఠంతో అన్నారు శేఖరం అండ్ జనార్ధన్ గవాస్కర్ అండ్ సన్స్ బ్రదర్స్.

'మేచ్ స్టార్టయి పోయింది' ఎవరో అరిచారు.

క్షణకాలంలో అందరూ అదృశ్యమైపోయారు. వీధి వీధంతా ఊరు ఖాళీచేసి నట్టు నిసంకుడపోయింది.

దిష్టిబొమ్మలా మూర్తి ఒక్కడూ ఎలక్ట్రిక్ స్తంభంలా! అతని అరుపులూ పెడబొబ్బలూ టీవీలోంచి వస్తున్న క్రికెట్ క్రీడాభిమానుల అరుపులూ పెడబొబ్బల్తో కలిసి కోరస్ ఇస్తున్నట్టుగా వుంది.

ఆట రమ్యుగా సాగుతోంది.

మీనాక్షత్త మొగుడు మళ్ళీ టెన్షన్ పడి ఆసుపత్రిలో చేరాడు. డాక్టర్ల కేర్‌లో టీవీ చూస్తున్నాడు.

... ఇదంతా చూస్తూవుంటే శారదకు ఏమిటేమిటోగా వుంది. మరొ పక్క మరిదికి ఆ రాత్రికే శోభన కార్యం. ముహూర్తం అలా పడింది. పున్నమ్మ పనుల్లో సాయపడుతోంది. ఒకరి గురించొకరు కాక క్రికెట్ గురించే పట్టించుకొని అందులోనే మునుగుతున్న కొత్త దంపతుల్ని చూస్తే మతిపోతోంది ఆ అత్తాకోడళ్ళకి.

శేఖరం వెళ్ళనంటే కామయ్యే వెళ్ళి స్వీట్సు తెచ్చాడు. అలాగే రెండు పాల పేకట్లూ తీసుకువచ్చాడు.

మల్లెపూలు శారద ఎవరి చేతో తెప్పించి దండ కట్టింది. 'వెంకటపతిని' రమ్మంటే 'వుండక్కా ఆట మాంచీ దీంట్లో వుంది' అందేకాని రాలేదు.

చీకటి పడుతోంది.

"పాపం మూర్తికి పొద్దున్న నుంచి తిండీ తిప్పలూ లేవు వదిలేయండిరా?" కామయ్య కొడుకులతో అన్నాడు.

"నో... నో... అసలే డౌటుగా వుంది. చూస్తే ఇంకేమన్నా వుందా? ఇండియా ఏమైపోతుంది..'' ' ఖరాఖండీగా చెప్పారు కొడుకులు.

వీధిలో కెల్లి చూస్తే మెచ్ డౌటుగా వుందని ఇద్దరు కుర్రాళ్లు మూర్తి దగ్గర కాపలా వున్నారు.

కామయ్య కాలుకాలిన పిల్లిలా ఇంట్లో తిరుగుతున్నాడు. పున్నమ్మ పరిస్థితీ అలాగే వుంది.

పిల్లలు బుల్లి తెరకు కళ్ళతికించేసారు.

'అజారవుట్!

అజారుద్దీన్ అవుట్!'

బండబూతులు తిట్టాడు శేఖరం. అమ్మా ఆలీ చేసి మరీ తిట్టాడు. పిల్లలిద్దరూ అసహ్యామైన తిట్టుల్ని ఆనందంగా వింటున్నారు. అందువల్ల వారికేదో తృప్తి కలుగుతున్నది.

'ఇండియా వేస్టు' అన్నాడు జనార్ధన గవాస్కర్. అడ్వర్టైజ్‌మెంట్లకు తప్ప ఆడడానికి పనికి రారని తేల్చేసాడు. పాకిస్తాన్నుంచి ఎంతో కొట్టేసుంటాడనీ అన్నాడు.

ఇంట్లో అందరి ముఖాలు కందగడ్డలైపోయాయి.

కొద్దిసేపు నిశ్శబ్దం తరువాత కామెంటరీ మధ్యలో "నాన్నా...! మరే మొచ్చి అజారుద్దీన్ అంటే మహమ్మెడన్నే కదా... మరి ఆయన శుక్రవారం పూటడెక్ అవుట్ కావడమేమిటి?" పెద్దాడు బుర్రలో తట్టింది బయటకు అనేసాడు.

'అఁ...అ..' సమాధానం దొరక్క శేఖరం, జనార్ధన గవాస్కర్ నీళ్ళు నములుతుంటే శారద టీ తెచ్చి పెట్టింది. టీ నీళ్లు నమిలారు.

వెంకటపతి మనసు మనసులో లేదు. టీ కూడా ముట్టుకోలేదు.

సచిన్ చేయి తగిలి ఆ 'టీ' కప్పు ఒలికి నేలపాలయింది.

అంతే...

వాడివీపు వాయగొట్టి చెవులు ముయ్యకుండా వదిలాడు శేఖరం. పున్నమ్మ కామయ్యలు అడ్డుకున్నా ప్రయోజనం లేకపోయింది. పున్నమ్మ కొడుకుని తిడుతోంది.

శారద కొయ్యబారి నిలుచుండిపోయింది. ఆమెకు ఆ కిందటి వారం ఇండియా గెలిచిన రోజు గుర్తుకొచ్చింది. ఆవాళ ఇంట్లోనే క్రికెట్ ఆడి అద్దం పగులగొట్టాడు సచిన్. ఆరోజు వీపు పగిలిపోతుందని తనయితే అనుకుంది. కాని అలా జరుగలేదు,... "సచిన్ ... పద.... పెప్సీ ఇప్పిస్తాను" ఆనందంగా ఇదే తండ్రి కొడుకుని బజారుకు తీసుకుపోయారు.

శారద గొంతు వరకూ వచ్చిన కోపాన్ని దిగమింగుకుంది.

పున్నమ్మ ఒలికిన టీని, కారిన సచిన్ కన్నీళ్ళనీ తుడిచింది.

వాడు అన్ని తినీ టీవి చూస్తున్నాడు.

క్షణాల్లో... గాలికి పడిపోయినట్టు ఒక్కో వికెట్ పడిపోయింది.

ఇండియా టీమ్ ఓడిపోయేముందర శేఖరం కాలుకాలిన పిల్లిలా ఇల్లంతా అటూ ఇటూ తిరిగాడు. నాలుగు పెట్టెల సిగరెట్లూ ఊదేసినా ఉపశమనం కలుగలేదు. జనార్ధన గావాస్కర్ తొలిసారిగా ఇంట్లో బూతులు ఉచ్చరిస్తున్నాడు. వెంకటపతి కోపంతో విస విసా పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

చీకటిపడేవేళకి ఎప్పటిలాగే ఫలితాలు చెప్పకుండా తెలిసిపోతున్నాయి.

అంతలోనే...

క్షణాల్లోనే...

వీధి రోడ్ల మీధి అలజడి.... ఆందోళన... అందరూ కుర్రాళ్ళే! ఏదో యుద్ధానికి సిద్ధపడుతున్నట్టు... మండిపడుతూ మంట పెట్టారు. అమంటల్లో అజారుద్దీన్ దిష్టిబొమ్మను తగులబట్టారు 'సిటీ అజారుద్దీన్ క్రికెట్ అసోసియేషన్' వాళ్లు.

పున్నమ్మ కామయ్యలకు కాళ్ళు చేతులాడ్డం లేదు.

'ఎందుకురా ఇదంతా..?' అంతకు మించి మాట రాలేదు కామయ్యకి.

"ఎందుకేమిటి?, ప్రెస్టేజియిష్యూ... పరువు సమస్య... "శేఖరం మాటకుఅడ్డుతగులుతూ 'ఒకసారి గెలుస్తాం ఒకసారి వోడుతాం, దీనికి పరువేమిటి?' కామయ్య ఇంకా అడగబోయేవాడే జనార్ధన గవాస్కర్అందుకున్నాడు.

"నీకు తెలీదు నాన్నా... కొలంబియా దేశస్థుడైన ఎస్కబర్ సెల్ఫ్‌గోల్ చేసినందుకు హోటల్ రూమ్‌కు వెళుతుండగానే చంపేసారు. ఎందుకు? అలాచేస్తే గాని ఒళ్లు దగ్గరపెట్టుకొని ఆడరు..."

కామయ్యకే కాదు పున్నమ్మకూ మాటరాలేదు. వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. ఇల్లాంతా నిశ్శబ్దం.

"పాకిస్తాన్ ఓడిపోయినప్పుడే మొచ్చి టీవీని చూస్తున్న కుర్రాడు టీవీని షూట్ చేసి... అదే రివాల్వర్‌తో తనని తాను షూట్ చేసుకున్నాడు తాతయ్యా..." పెద్దమనవడు కపిల్ దేశభక్తి బాంబుని తన్మయత్వంతో పేల్చాడు.

"మనదేశంలో అంత సీరియస్‌నెస్ లేదు ఆటలంటే, అందుకే ఇలా వున్నాం...' జనార్ధన గవాస్కర్ కోపంతో టవల్ భుజం మీద వేసుకొని పెరట్లోకి వెళ్ళాడు.

ఇంతలో శారద వచ్చి భోజనాలకు పిలిచింది.

భోజనాల దగ్గర "ఎప్పుడూ ఇవే కూరలా? వంకాయి... బంగాలాదుంప... దొండ బెండ బీర... లేకపోతే చిక్కుడు హుఁ" విసుక్కున్నాడు శేఖరం. జనార్ధన గవాస్కరూ అలానే వున్నాడు.

పిల్లలు తిని పడుకున్నారు.

వెంకటపతి మస్తాబుని ఇరుగుపొరుగు అప్పటికే కానిచ్చేసారు. "ఈ రాత్రి మామరిదికి పాపం నిద్దరే వుండదు..." అందరూ నవ్వారు వెంకటపతి తప్ప. ఆమెలో సిగ్గు తొణికిసలాడలేదు. ఏదో బాధననుభవిస్తున్నట్టుంది. అది భయమేమో ననుకొని అమ్మలక్కలంతా 'తలుపులేసినదాకే' అని కొట్టి పారేసేరు.

జనార్ధన గవాస్కర్‌ని పెద్దలంతా అప్పటికే గదిలో కొలువుదీర్చి వుంచారు.

అమ్మలక్కల బలవంతంతో వెంకటపతి పాలగ్లాసుతో నడిచింది.

చెవిలో రహస్యాలు... చెక్కిళ్ళపై ముద్దులు- వెరసి చెరిగిపోని మొదటిరాత్రి... గుసగుసలు పరుసైన ఆడవాళ్ళ సరసాల నడుమ ద్వారం దాటింది. తలుపులు మూసుకున్నాయి.

శృతిమించాకే ముహూర్తం. మించిపోతున్నదని అమ్మలక్కలు కదిలేరు. వీధివైపు గుమ్మం మీదికి పున్నమ్మ కామయ్యలు చేరారు. శారద శేఖరం వేరేగది లోకి చేరారు.

గడియారపు ముళ్ళు ముళ్ల మీద నడుస్తున్నాయి.

"వాళ్ళిద్దరికీ ఇష్టమేనంటావా? నాకదేమీ కనిపించలేదు" అంది పున్నమ్మ. "నాకూ అదే అర్థం కావడంలేదు..." అన్నాడు కామయ్య.

"ఇష్టపడి... ఇంటర్వ్యూ చేసే చేసుకున్నాడు..." పున్నమ్మ అనుమానం నివృత్తికాలేదు.

"....ష్... మాటలు వినిపిస్తాయి... ఊరుకో..." అన్నాడు కామయ్య.

నిశ్శబ్దం!

'శేరూ' మధ్యలో 'ఖ' తీసి ముద్దగా పిలిచింది శారద.

"పావు శేరూ... అర్థ శేరూ... ఏమిటా పిలుపు? కస్సుమన్నాడు శేఖరు. "మన మొదటి రాత్రి..." సిగ్గుపడుతూ గుర్తు చేసింది శారద.

ఎప్పుడూ అదేనా? వేళాపాలా లేదా? సమయమూ సందర్భమూ వద్దా? మనం మనుషులం....." అంటూ అప్యాయంగా నిమురుతున్న వేళ్ళని అధికారికంగా విదిల్చి కసిరేడు.

సిగ్గు చివికి-తెగిన నరాల చప్పుడు రాకుండా వూపిర్ని బిగబట్టింది శారద. ఇంతలో కొత్త దంపతుల గదిలోపల్నుంచి తలుపు తడుతున్న చప్పుడు. ఉలిక్కిపడి అంతా పరుగున వెళ్ళారు.

"గొళ్ళెం తియ్యండి" కొత్త దంపతులది ఒకటే రాగం.

తలుపుతీసి "ఏమైంది? ఏమైందర్రా?" మిగతా అందరికీ ఏకరాగం.

జవాబులేదు. మధనపడ్డ మౌనం. గదిలోకి చూస్తే పాలగ్లాసు అలాగే వుంది. పట్టె మంచం అలాగే వుంది. పరుపు నలక్కుండా అలిగి వుంది.

"శోభనం గదిలోకి వెళ్ళి మూడ్రోజుల్దాక తలుపు తియ్యక పోయేవాళ్ళం. మీరేంటర్రా... మూడు నిముషాలకే..." కామయ్య మాటలు నములుతున్నాడు.

"ఇష్టం లేదు" కూడబలుక్కున్నట్టు అనేసి కొత్త దంపతులిద్దరూ హాల్లోకి వచ్చి వేరు వేరుగా పడుకున్నారు.

“శోభనం రాత్రి ఇదేమిటి? ఎవరైనా వింటే నవ్వుతారు?” పున్నమ్మ గొణుక్కుంటూ వుంది. ఇరుగూ పొరుగూ ఇంకా ఆటపట్టించొచ్చని చూరు కింద చేరారు. అందరూ విషయం తెలిసి ముక్కున వేలేసుకున్నారు. ఆ అర్ధరాత్రి అందరికీ నిద్రలు వదిలిపోయి వీధంతా తెల్లవారిపోయింది.

ఆ తర్వాత అందరి అనుమానాలకీ ప్రశ్నలకీ జవాబు దొరికింది. అది...

“ఇండియా క్రికెట్ జట్టు ఓడిపోవడం...”

ఎంత బతిమలాడినా బలవంత పెట్టినా ఇద్దరూ మళ్ళీ గదిలోకి పోలేదు.

“చేసుకోకండి నాయినా చేసుకోకండి... ఆలెవరో ఆటలాడించి రెచ్చగొడితే రెచ్చిపోతున్నారుగాని ఆటివెనుక ఎన్ని యాపారాలు ఎవ్వారాలున్నాయో తెలుసుకోకండి...” అని ఆగి “ఇంగ్లండు టూర్‌లో ఇండియా గెలిచినపుడే చేసుకొండి శోభనం... గెలిచినపుడే పిల్లల్ని కనండి” అనేసి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది శారద.

★ ★ ★

(1996 మే 26 నుండి 30 వరకు ‘అరకు’లో జరిగిన విరసం కథల వర్క్‌షాప్‌లో చదివిన కథ)

ప్రచురణ : ‘అరుణతార’ ఫిబ్రవరి 97

రచనా కాలం : ? మే 96